

JOSEF BERNARD PROKOP

PANÍ
GRIMMOVÁ

se představuje

aneb

PŘÍPAD
ZAPOMENUTÉ
VRAŽDY

**PANÍ
GRIMMOVÁ
SE PŘEDSTAVUJE**

aneb

**PŘÍPAD
ZAPOMENUTÉ
VRAŽDY**

JOSEF BERNARD PROKOP

PANÍ
GRIMMOVÁ

se představuje

aneb

PŘÍPAD
ZAPOMENUTÉ
VRAŽDY

Fortuna
Libri

Josef Bernard Prokop
Paní Grimmová se představuje
aneb Případ zapomenuté vraždy

Copyright © Josef Bernard Prokop, 2015
Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2015
Cover design © Daniela Antalovská, 2015
Cover photograph © Netfalls – Remy Musser/Shutterstock.com

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová

První vydání.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-980-2

Předmluva

Nedávno jsem navštívil svou bezmála stoletou pratetu Marii-Annou Luisu. Máme se rádi od prvních dnů mého pobytu tady na zemi a vydrželo nám to dodnes. Byla vždy mým dobrým duchem. Prožívala se mnou každé mé úspěchy, i neúspěchy.

Když jsem napsal svou první knihu, Tajný deník Karla IV. (a samozřejmě i pokračování), neznala její radost mezí. Vždy totiž milovala historii a historické romány. Výsledkem bylo, že jsem byl od ní doslova zaplavený literaturou, jakkoliv související s oním obdobím, a musel jí slíbit, že v této činnosti budu pokračovat.

Ale tím nejdůležitějším podnětem pro mou první detektivku o paní Grimmové je další pratetina velká láska, tedy detektivní příběhy. A tím se dostávám k jádru věci. Při zmíněné návštěvě jsem od tety Luisy, jak jsme jí vždy říkali, dostal objemný balík papíru. Při bližším ohledání to byly svazky listin a zápisníků. Na můj dotaz, co s tím, jsem dostal lakonickou odpověď: „Josefe Bernarde Prokope,“ tak mne totiž prateta vždycky oslovovala, „pořádně si to prostuduj!“

Po návratu domů jsem si nalil sklenku skvělého kutnohorského červeného, vypnul mobilní telefon, usadil se do oblíbeného křesla a pustil se do čtení. Byly to vzpomínky a příběhy, které si prateta psala po dobu svého dlouhého života. Během několika minut jsem se ponořil do kouzla pratetina světa, dý-

chajícího starosvětským půvabem, dobami, kdy platilo čestné slovo, kdy slušnost, čest a sliby nebyly planými pojmy.

Bylo to však nejenom rodinné vzpomínání, ale zjistil jsem, že se moje drahá prateta několikrát zapojila do soukromého detektivního pátrání jedné ze svých nejlepších přítelkyň, baronky Kornélie Grimmové, velmi činorodé a zvědavé dámy, podle všeho jediné ženy-detektiva-amatéra v českých zemích. Navíc mnoho z těchto pátrání a prožitých dobrodružství zachytila na papír. Po nezbytných úpravách stylistických i jazykových, byly nutné, protože prateta používala příliš archaický slovník z doby první republiky, místy snad až starého Rakouska-Uherska, jsem se rozhodl podělit se s případnými zájemci o možnost prožít napínavá dobrodružství a stát se svědkem poměrně netradičních metod detektiva-dámy ze staré školy.

A tak se nyní, díky mé pratetě Luise (a snad i díky mé maličkosti), můžete účastnit nástupu paní Grimmové na pomyslnou detektivní scénu. Jí si dovoluji popřát šťastné vykročení a vám příjemné čtení s přáním, abyste si na konci knihy mohli říci podle starého italského rčení: *Si non e vero e bene trovato* – není-li to pravda, je to dobře vymyšleno. A to už je všechno.

Josef Bernard Prokop

Kapitola první

Odpoledne se už blížilo svému závěru. Slunce se odráželo v nažloutlém listí, které toho roku padalo ze stromů v nezvyklém předstihu. Vůně, kterou citlivý a pozorný pozorovatel mohl ucítit ve vzduchu už také ohlašovala nastávající podzim.

V zámeckém parku se hbitě pohybovali lidé, oblečení do pracovních kombinéz, jejichž temperamentní nervnost ostře kontrastovala s náladou zmíněného dne. A také s chováním několika dalších lidí, které bychom našli na samém úpatí parku, na zámecké terase. V uplynulých desetiletích bylo se zámek Kostelec zacházeno většinou velmi nevybíravě. Teď ho čekaly lepší časy – když se opět vrátil do rukou rodiny Grimmů, putovaly všechny dostupné prostředky do navrácení jeho krásy a důstojnosti.

V parku, jehož půvaby už byly po nedávných zásazích zahradníků poměrně dobře patrné, se procházelo několik lidí, další seděli na lavičkách a vychutnávali hřejivé paprsky.

Na zámecké terase seděly u zahradního stolu dvě dámy v nejlepších letech. Před nimi na stole ležela mísa se zákusky, velká konvice a dva šálky, ze kterých se linula lahodná vůně horké kávy.

Dámy pohodlně seděly v komfortních křesílkách a utrácely volný čas po svém. Jedna z nich byla brýlatá, s usměvavým, kulatým obličejem, lemovaným kudrnatými světlými, skoro ryšavými, vlasy, se zvědavýma, pronikavýma očima.

Oblečená byla do modrého letního kostýmku, který dovedně maskoval plnoštíhlou postavu. Na první pohled měla napilno, kolem ní leželo několik otevřených knih a ona z nich cosi horlivě přepisovala do otevřeného tlustého sešitu, a poté na volný list papíru.

Její společnice byla její protipól: štíhlá, poměrně vysoká, černovlasá dáma, s ostrými rysy, trochu pichlavýma očima a velkými ústy, očividně velmi rtuťovitá a stále cosi důležitěho vykládající. Pokud bychom začali naslouchat, šlo o toto:

„A představ si, Nelly, že se tu chtějí usadit...“

„O kom mluvíš?“ zvedla hlavu její společnice.

„O tvé neteři Heleně a jejím Pavlovi přece...“ zavrtěla druhá dáma hlavou.

Nelly trpělivě kývala hlavou, aniž přestala sledovat text.

„Ano, vím to, Hermíno..., proto taky necháváme opravovat to hospodářské stavení..., aby tu mohli bydlet...“

Hermína se k ní naklonila, jako by říkala tajemství.

„...Pavel je tu poprvé, ale říkal, že je tu krásně..., že tu bude rád.“

Chtěla ještě něco dodat, ale světlovlasá dáma zvedla autoritativně ruku, jako by nechtěla být rušena, a pak s gestem básníka cosi vepsala do textu.

Od zámeckého parku přicházela dvojice mladých lidí, zavěšených do sebe způsobem, který dobře dával tušit důvěrnost jejich vztahu. Byli oba štíhlí a poměrně vysocí, oblečení do světlých letních šatů. Mladá žena byla modrooká, měla dlouhé světlé vlasy a pohybovala se s nápadnou elegancí. Muž byl naopak tmavý typ, za kterým se ohlédne většina žen, a na nějž žárí téměř každý muž. Mladá žena si všimla dvojice dam na terase, zastínila si oči před sluníčkem, které ji trochu oslňovalo, a vesele zakřičela:

„Teto Nelly!“

Píšící žena jí v odpověď rovněž zamávala. Zamilovaná dvojice se k ní radostně rozběhla cestou necestou.

Velmi daleko za mladým párem se rozvážně procházel muž středního věku, vybraně oblečený a důstojně pokuřující doutník. Kráčel s jednou rukou v kapse, kouřící doutník v druhé.

Černovlasá dáma se naklonila ke druhé:

„Ten Jan Jindřich Helenu vážně nespustí z dohledu...“

Světlovlasá dáma si zaclonila oči a podívala se oním směrem. Pokrčila rameny.

„Jan Jindřich nemá děti a Helena je jako jeho. Schválně, jestli taky poběží...“

Ale čekali marně, muž šel stále stejně klidným krokem a s bystrým pohledem.

Mladá dvojice po chvíli doběhla na terasu. Byli celí zadýchaní, ruku v ruce.

„Dobrý den, paní baronko...“ pozdravil píšící dámu mladý muž.

„Už jsem vás několikrát prosila, Pavle, abyste na ten titul zapomněl..., tady už desítky let baroni nejsou...“

„Promiňte, paní Grimmová,“ omlouval se Pavel.

„Nebuď na něj zlá, teto Nelly,“ přimlouvala se Helena. „Když přijedou příbuzní, tak titul používáš.“

„Jenže to musím...“ pokrčila rameny paní Grimmová.

Z domu vyšel pracovně oblečený muž a uctivě se přiblížil ke skupince na terase.

„Paní Grimmová...“

Paní Grimmová odpoutala pohled od svých přátel a otočila se k příchozímu.

„Co se děje, Emile?“

Emil, zahradník a správce zámeckých zahrad, se zjevně ujal práce poslíčka.

„Už jsou tady...“

„Kdo?“

„Z místních novin pro váš příspěvek k dějinám Kostelce a stavbaři od Břízů...“